

Et frisk 2022

Forhåbentlig er alle kommet godt ind i det nye år uden andre mén end de obligatoriske tunge hoveder. Til gengæld ser det jo ud til, at pandemien fortsat skaber ragnarok i de forskellige turneringer. Jeg priser mig lykkelig for, at jeg ikke sidder som turneringsplanlægger og skal prøve at få dette til at gå op i den sidste ende. Og det er jo ikke bare fodbolden, men i endnu højere grad de indendørs sportsgrene. Ishockey herhjemme synes at have fundet en rimelig smart løsning, hvor man simpelthen deler pointene ved en Corona-aflysning. Man kan diskutere rimeligheden og sportsligheden i det, men det smadrer i det mindste ikke kalenderen.

Men jeg vil tillade mig som start at køre videre i det formidlingsspor, som jeg afsluttede 2021 med – for nogle gange kommer der bare en aldeles uventet gevinst ned i turbanen. I sidste klumme var jeg lidt efter en professor, dr.jur., som i en fødselsdagsomtale var citeret for, at den pågældende ikke skrev for folket, for det havde aldrig interesseret vedkommende. Og søreme om der så ikke kom endnu en fødselsdagsomtale forbi på en anden jurist, Gorm Toftegaard Nielsen, og dér var minsandten også et interessant citat.

'Erasmus Montanus troede, at det var en kvalitet at lære et så fint sprog, som de menige ikke forstod. Men hvis man respekterer mennesker, taler man et sprog, som de forstår.'

Jeg kunne ikke være mere enig. Forskning er forskning, og fred være med det – men vil man formidle ud over fagfæller, skal man gribe nogle andre stykker værktøj i kassen. Det centrale ord her er 'respekt' – og det er jo heller ikke tilfældigt, at alle dommere i UEFA-turneringer løber rundt med et 'UEFA Respect'-badge på armen. Vi skal have respekt for hinandens funktioner – og så er det da i den grad tilladt at være uenig, men samtidig respektere. Det var vist Voltaire, der tilbage i det 18. århundrede fik opsummeret sin holdning til ytringsfrihed til citatet – 'Jeg er uenig i, hvad De siger, men jeg vil til min død forsvare Deres ret til at sige det'.

Og skal jeg så endelig runde af, kan jeg passende tage vores egen Søren Kierkegaard. Der er en enkelt passage, som vi faktisk bruger på alle vores instruktør- og observatørkurser. Nu er det altid livsfarligt at begynde at parafrasere Kierkegaard, men i den korte udgave går det ud på, at man i en formidlingssituation altid skal sætte sig i elevens sted, finde hans niveau og så tage udgangspunkt derfra. Alt andet vil bare være en demonstration af, hvor meget mere man selv ved, og som Kierkegaard skriver, er det, fordi man er forfærdelig stolt og i virkeligheden gerne vil beundres. Hvis nogen har lyst til at jagte citatet, er det fra 'Brudstykker af en ligefrem Meddelelse' (1859).

Det må vist også være nok omkring formidling denne gang – men det er faktisk en ret kompliceret ting og noget, som vi alle konstant arbejder med. Derfor er det på sæt og vis også rigtig fint, når der kommer kontant afregning i respons på denne klumme (som prøver at læne sig op ad Kierkegaards principper), for så er der jo noget, der ikke er lykkedes. Men husk nu, at det er tilladt at være uenig – med respekt.

Og så til fodbolden. Der er jo aflysninger i hobetal, hvilket er fuldt forståeligt, men det er godt nok svært at holde styr på. Jeg fulgte selv med i kampen mellem Chelsea og Liverpool tidligere på ugen, og det var i den grad en medrivende affære, men uden de store kontroversielle situationer. Det skulle da lige være Sanes albue efter mindre end ti sekunder, som er bleve ivrigt diskuteret efterfølgende. Vi tager lige det lovmæssige først. Det første spørgsmål er, om den albue bliver brugt som redskab eller våben: er albuen, hvor den er, som et naturligt led i

opspringet – eller bliver den brugt på fjendtlig vis ? Hvis det sidste, skal vi ind og vurdere på kraften i albuen – foregår det med unødigt stor kraft, eller er det 'bare' hensynsløst ? Denne situation er i den grad borderline, og dommeren lander på gult. Havde jeg siddet som observatør, ville jeg supporte det – men det ville jeg også, hvis resultatet var landet på rødt. Lovteknisk bliver spørgsmålet, om dette er et slag (rødt) eller puf (gult). Det er et af de helt store og flydende grænseområder, og så er vi som så mange gange før ovre i dommerens skøn. Det næste er i den mere psykologiske afdeling. Selvfølgelig gælder fodboldloven i alle 90 minutter, men man skal godt nok være megasikker, før man stanger et rødt kort ud efter mindre end 10 sekunder i et profileret topopgør på noget, som ligger i grænseområdet. Bortset fra det var det så i øvrigt en aldeles forrygende fodboldkamp, som det var en fornøjelse at følge med i, selv om gassen gik lidt af i anden halvleg. Men det tror da pokker med det tempo.

Arsenal og Manchester City fik jeg så ikke set live, men jeg kunne da se på mailbakken, at det var der mange andre, der havde. Hold da op. Jeg har så efterfølgende fået samlet op på nogle af situationerne via det efterhånden uundværlige internet. Men det myldrede godt nok med potentielt kontroversielle situationer.

Lad os starte i den lettere ende, nemlig Gabriel Jesus to gule kort inden for tre minutter. Med al respekt er det noget af det mest tåbelige, som jeg har set. Omkring det første gule kort er der åbenbart lidt tvivl om, hvorvidt kortet falder for at trampe rundt i straffesparksområdet, inden City skulle til (for det må man heller ikke – det er der direkte lovgivet for: man må ikke tilføje ekstra afmærkninger på banen eller i del sags skyld ødelægge dem, der er der), eller om det er for bemærkninger til dommeren. Men uanset hvad er det jo derefter hovedløst at begå et ret unødvendigt, men hensynsløst frispark oppe midt på banen i noget, der ikke engang så særlig farligt ud. Dommeren har simpelthen ikke andet valg end at komme op med det andet gule kort. Jeg har slet ikke fantasi til at forestille mig, hvad det kan koste i den interne bødekasse.

Men det giver mig lejlighed til at lufte en af mine gamle kæpheste, nemlig at en advarsel betyder, at nu skal du altså opføre sig ordentligt, for ellers... Så skal anden advarsel godt nok stadig være én, som er synlig og logisk for folk, men det var tacklingen oppe midt på banen bestemt også.

Så har der været meget snak, om Arsenal blev snydt for et straffespark, da Ødegaard stødte sammen med målmand Ederson. Billederne er ikke de mest vidunderlige, men for mig ser det ud til, at Ederson spiller bolden med sin venstre fod, før kontakten med Ødegaard kommer. I så fald er det jo ikke anderledes end en hvilken som helst tackling ude på banen, for der er jo ikke tale om, at Edersons ben efterfølgende pløjer Ødegaard ned. Så ja, man kan diskutere det, men det er i hvert fald ikke noget justitsmord.

Der har der også været en del snak om, hvorfor VAR ikke griber ind her, når man gør det ved det efterfølgende straffespark til City. Og så er vi tilbage i det evige skisma med VAR og 'line of intervention'. Hvornår skal VAR gribe ind ? Og det skal VAR kun, når der er tale om en 'klar og åbenlys fejl'. Det er der ikke tale om i Ødegaaards tilfælde, så derfor ingen intervention – hvorimod der ved straffesparket til City er tale om en klar kontakt på manden, selv om jeg medgiver, at City-angriberen falder let efterfølgende, men det annullerer jo ikke den foregående forseelse.

Lad os nu bare konstatere, at vi er kommet igang med 2022 med et pænt brag trods det begrænsede antal kampe,. Det bliver næppe mindre kedeligt, som sæsonen skrider frem, hvordan den så ellers kommer til at foregå. Hvis 2021 var et meget sammenpresset foretagende, ser det ikke ud til, at 2022 bliver meget bedre. Der er allerede pænt ondt i kalenderen.

Godt nytår til alle – og tøv fortsat ikke med at komme med kommentarer eller forslag til emner. Der er kommet en del på det seneste, og de skal nok komme forbi efterhånden.